

Posudek vedoucí diplomové práce Anny Welschové

Ženské postavy v povídkách Silviny Ocampové

Annu Welschovou zaujaly povídky argentinské autorky Silviny Ocampo, která – jak autorka v úvodu zmiňuje – byla dlouho kritikou spíše přehlížena. Ovšem její fantastické povídky patří k tomu nejzajímavějšímu, co tento žánr v hispanoamerické literatuře nabízí. Čtenářské zaujetí je v diplomové práci dobře patrné.

V úvodní části se autorka věnuje žánrovému vymezení povídky a všímá si tří stěžejních utvářejících prvků: rozsahu, výstavbě děje a pojetí postav – právě poslední element je pro ni zásadní, neboť analýzu povídek Ocampové zakládá na ženských postavách. Teoretické pojednání o povídkovém žánru je nutně stručné a selektivní, ovšem domnívám se, že ho Anna Welschová zvládla se ctí: odkazuje na klasiky žánru – Poea, Quirogu aj. – kteří hráli důležitou roli i v definování žánru, a zmiňuje i blízkost povídky k orální tradici. Také přehled hispanoamerické fantastické povídky je zdařilý – autorka vyzdvihuje význam modernismu pro rozvoj fantastična (neopominutelný je jeho rozporuplný postoj k rozmachu přírodních věd).

Osudy Silviny Ocampo sledujeme v kontextu jejího manželství s Adolfem Bioy Casaresem a přátelstvím s J. L. Borgesem, což autorce umožňuje vysvětlit její postavení v argentinské literatuře (ve stínu obou slavných mužů), ale samozřejmě i neskutečný tvůrčí potenciál, který tato trojice (*Trío infernal*) měla. A Welschová nezapomíná ani na vznik *Antologie fantastické literatury*, který úzce souvisí s Ocampové vlastní fantastickou tvorbou.

Kladně hodnotím fakt, že zmíněné kapitoly fungují opravdu jen jako stručný úvod k jádru práce, kterým je analýza ženských postav v četných povídkových textech. Anna Welschová nastiňuje typologii hrdinek, všímá si kritického a ironizujícího pohledu na vyšší vrstvy (ze kterých Ocampová pocházela) – zajímavý je zde odkaz na Ocampové básně – dokládá spisovatelčin zájem o postavy švadlen, služebných apod. Neopomíjí vztahy s dětmi (právě dětští hrdinové jsou častým předmětem studií o povídkách Silviny Ocampo) a především vztahy s muži, konkrétně institut manželství, který argentinská autorka vidí bez růžových brýlí, mnohdy velmi kriticky – jako prostor, v němž je žena často postavena do pasivní role, v níž má trpně akceptovat nevěru, přikoaří, násilí. Zajímavé jsou kapitoly věnované motivu dvojníka/dvojnice (pro fantastickou povídku jde o prvek klíčový) a proměny

člověka ve zvíře (klasickým příkladem je povídka „Isis“). Autorka práce dokládá, jak svébytně a nápaditě Silvina Ocampo s těmito motivy zachází, ovšem toto téma zdaleka není vyčerpáné a šlo by ještě dále zkoumat. Analýza je založena na pečlivém čtení textů a je doložena vhodně zvolenými citacemi.

Považuji za nezbytné zmínit i nesmírně rozsáhlou a různorodou bibliografii, která zahrnuje jak teoretické práce povídkovém žánru, tak studie zaměřené na hispanoamerickou fantastickou literaturu a dílo Silviny Ocampové.

Bohužel jazykově a stylisticky text často pokulhává, a to hlavně v úvodní kapitole, kde najdeme řadu neohrabaných formulací, nadužívání trpného rodu apod. Další kapitoly jsou i po formální stránce zdařilejší, ovšem i v nich najdeme četné formulační nedostatky či chyby ve větné skladbě (např. „Hádka se přeruší až v momentě, kdy skončí ve vodě.“, s. 38 – kdo skončí ve vodě?). Práce by zasloužila pozornější kontrolu.

Diplomovou práci Anny Welschové doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení *velmi dobře*.

Praha, 27. 8. 2020

Mgr. Dora Poláková, Ph. D.